

ΖΟΓΙΑΛΟΜΖΑ

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 209

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠΤΑ ΙΘ

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, ὅπου ἦν τῶς ὁ Ἄρειος Πάγος

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Φεβρουαρίου 1883.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἐγγραφὴ ποτε ὁ «Ἀσμοδαῖος» ὅτι τὸ γαλλικὸν λόγιον *Ce que vivent les roses*, δύναται νὰ μεταφρασθῆ νεοελληνιστί: "Ὅσον ζῶσιν αἱ ἐφημερίδες. Καὶ κατορθώσας διὰ τῆς συμπληρώσεως ἑξαμηνίας ν' ἀποτελέσῃ ἑξαίρεσιν τοῦ κανόνος ἐθεώρει πλέον ἑαυτὸν ἀσφαλῆ καὶ ἑκαυχᾶτο ἐπὶ τούτῳ.

Ἄλλ' ἔκτοτε ἠναγκάσθη ν' ἀποδημήσῃ ἐπ' ὀλίγον· ἐπαυθῶν δ' εὔρε τὰ πράγματα ὅπως οὖν μεταβεβλημένα· καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ ὁ κοινωνικὸς ὀρίζων τῆς θετῆς αὐτοῦ πατρίδος εἶχον σχετικῶς εὐρυνηθῆ· ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς εἶχεν ἀξήθη· καὶ ὁ σύγχρονος Ἕλλην παρεῖχεν ἐλπίδας ὅτι ἔμελλε νὰ παύσῃ θεωρῶν τὴν ἀνάγκωσιν ἐγκλημα ἀπαγορευόμενον ὑπὸ τοῦ δεκαλόγου καὶ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ἐπομένως καὶ αἱ ἐφημερίδες, ὡς αἱ κυβερνήσεις, εἶχον παύσει διαγωνιζόμενα περὶ μακροβιότητος πρὸς τὰ ῥόδα. Οὐχ ἦττον πάλιν κατόρθωμα θεωρεῖ καὶ νομίζει ὅτι πρέπει νὰ καυχηθῆ ἐπὶ τούτῳ ὅτι δύναται σήμερον νὰ λάβῃ τὴν εὐχαριστήσιν καὶ τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆ τὰς ἐπισκέψεις σας - συνυπολογίζων καὶ τὴν ἐπὶ 1 1]2 ἔτος διάρκειαν τῆς πρώτης ἐμφανισέως του — διὰ τὴν πέμπτῃν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του.

Βεβαίως πενταέτης βίος διὰ τὸν «Ἀσμοδαῖον», ὅστις εἶνε ἀγῆρωσ, ὡς πᾶς διάβολος, δὲν εἶνε μέγα πρᾶγμα· ἀλλ' εἶνε πολὺ κολακευτικὸν καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸ κοινὸν ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν τὸν ἠνάγκασε πρὸς τῆς πενταετίας νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ διαγάγῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὴν πρώτην του πατρίδα, τὴν κόλασιν τοῦτο δὲ παρέχει εἰς αὐτὸν, ὡς εἰς πάντα συνταγματικὸν πολίτην, δικαιώματα καὶ καθήκοντα· τὰ πρώτα συνίστανται εἰς τὸ νὰ ἐκζητήσῃ παρὰ τοῦ δημοσίου τὴν αὐτὴν ὡς μέχρι τοῦδε ὑποδοχὴν, ἀφοῦ ὑπάρχει πλέον βεβαιότης ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀφίση φεύγων εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ· τὰ δὲ καθήκοντα εἰς τὸ νὰ μὴ παύσῃ τῆρῶν ἀπα-

ρεγκλίτως ὅταν μέχρι τοῦδε συμπεριφορὰν, ὡς ἀπὸ ὑψηλοτέρας σκοπιᾶς βλέπων τὰ πράγματα, γελῶν διὰ τὰ ἄξια γέλωτος, ἔχων πάντοτε, μ' ἄλλην τὴν σκιάν, ἦν ρίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ δύο του κέρατα, αἴθριον καὶ καθαρὸν τὸ μέτωπον, μὴ αἰσθανόμενος καὶ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβῃ ἔτι ἕκαμιν ἄλλοτε ἑξαγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεσάζ, ν' ἀνεγείρῃ δηλ. τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ νὰ ἴδῃ διὰ τῶν τοίχων, καὶ τέλος τόσον τὴν καθαριότητα τῶν ποδῶν του ἀγαπήσας, ὥστε νὰ μὴ λασπώσῃ αὐτοὺς εἰς τὸν βόρβορον τῶν κομματικῶν παθῶν.

Ἀμφιβάλλει ὅμως ὁ «Ἀσμοδαῖος», καὶ ἐξομολογεῖται τοῦτο εἰλικρινῶς σήμερον, ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐξ ἀσιτίας πρὸ τοῦ πέμπτου ἔτους, ἂν τῷ ἔλειπεν ἡ συνεργασία, πρῶτον μὲν τοῦ ἀξιοτίμου πρωθυπουργοῦ κ. Τρικούπη, ὅστις πολλὰ παρέσχεν εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ «Ἀσμοδαίου» ἠδύσματα καὶ τρωγάλια, συνεχῶς ἐπισκεπτόμενος τὰς στήλας αὐτοῦ· δευτέρον δὲ τῶν ἐπίσης ἀξιοτίμων κκ. Δουζίνα, Στεφανίδου, Κασσιμάτη καὶ ἄλλων ἐγκρίτων τοῦ κοινοβουλίου μελῶν, ἅτινα ἐπίσης ἀφθονον παρέσχον αὐτῷ ὕλην, καὶ τελευταῖον τῷ Ἑλληνικῷ τύπῳ καὶ ἰδίως τῷ ἐπαρχιακῷ. Εὐχαριστῶν δ' ὁ δ-λους τούτους, εὐελπίζεται ὅτι ἡ συνεργασία τῶν δὲν θὰ τῷ λείψῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Ὅτῳ διήγαγε τὰ πέντε ἔτη του καὶ ἔχει πεποιθήσιν ὅτι πολλὰ θὰ διαγάγῃ ἀκόμη ὁ «Ἀσμοδαῖος»· ἐφ' ᾧ καὶ τείνει τὴν οὐράν του, ἐορτάζων σήμερον, πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς, ἀναγνώστας καὶ συνεργάτας του, εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὡς τίμιος διάβολος ὅπου εἶνε.